

1973: Végre másodosztály!

Az udvarhelyi labdarúgás kétségtelenül legeredményesebb korszaka a hetvenes évek elején volt. Az UMTE-nek, majd Fásoknak hívott csapat már a hatvanas évek végén élcsapatnak számított a harmadosztályban, s a hőn áhított feljutás 1973 nyarán következett be. A csapat ugyan másodikként végzett, de a Román Labdarúgó Szövetség átszervezte a bajnokságot, és a második helyen állók is feljutottak. Régi álom vált valóra így – azon a nyáron a Bokor György által edzett együttes erősített: például hazaérkezett Bálint Ferenc is a Brassói Steagul Roșutól (1973-ban UEFA-kupa-meccset játszhatott volna Brassóban, ha marad), de rajta kívül jött Lukács II, Kurkó, az ifiktől felkerült Szávuj, Ambrus és Szilveszter.

Ami az ellenfeleket illeti, ebben az erdélyi csoportban igen erős volt a mezőny: a Vajdahunyadi Corvinul, Szatmárnémeti Olimpia, Nagyvárad Crişul, Besztercei Gloria, Tordai Arieşul gyakorlatilag A-osztályos szintű keretekkel rendelkeztek, de a többi csapat is mind erős volt: Aradi Vagonul, Nagykárolyi Recolta, Temesvári CFR, Lugosi Textila, Kudzsir, Aranyosgyéres, Anina, Déva, Nagybánya. A csapat nevet változtatott: a Textil együttese piros-fekete csíkos mezben, fekete nadrágban játszott, fehérrel varrták a számot a hátukra: az akkor induló cérnagyár volt a fő patrónus (innen jött a név is) – a gárda mégis a város tulajdonát képezte, saját autóbusszal, formazsákkal.

A rajt kitűnőre sikeredett az öt évvel korábban felavatott stadionban, ugyanis a nyitó fordulóban a Textil idehaza 2–1-re legyőzte a Corvinult: ezen a meccsen mutatkozott be a nagycsapatban az akkor alig 18 éves Szávuj Attila, aki az első gólt fejelte, a másodikat László László rúgta. Következett egy idegenbeli győzelem 1–0-ra Kudzsiron, majd egy hazai vereség Szatmártól szintén 1–0-ra – itt László Gyula elhibázott egy tizenegyest. Aradon 2–0-ra vezetett a csapat, az utolsó hét percben azonban három gólt kaptak... A hatodik fordulótól már a Marosvásárhelyi ASA-tól érkezett Bóné Tibor vezetőedzőnek, Bokorral ketten vezették a csapatot. Nagyon szoros volt a mezőny, ősszel a 10. helyen állt Udvarhely.

A tavasz azonban nem úgy sikerült, ahogy azt az udvarhelyiek szerették volna. Az utolsó előtti fordulóban a Temesvári CFR-rel játszottunk idegenben, majd a végsőben Lugossal idehaza. Bár a mezőny nagyon szoros volt, egy temesvári döntetlen is megmenthette volna a csapatot: sajnos nem ez történt, Temesváron 2–1-re kikaptunk, és ezzel kiestünk – az utolsó meccs már mindegy volt, végül 4–1-re kikaptunk idehaza is. A nyáron teljesen átalakult a csapat, nevet is változtatott, az udvarhelyieken kívül mindenki távozott, illetve Bálint Ferenc visszament Brassóba, és ott ismét a másodosztályban játszott. Azóta a nyolcvanas évek végén volt egy olyan periódus, amikor valóban lehetőség nyílt a feljutásra, de nem sikerült – általában a Hargita megyei csapatok „tettek be” az akkor már Haladás néven szereplő Udvarhelynek.

A védő lehel a kapus a földön

Először a bal oldali csatár, majd a középpályás, végül a jobb oldali csatár

